

boerne i kommunerne øst for Storebælt da kunne inddrages i de forpligtelser, der følger af låneoptagelser m. v. til opførelse af det nævnte kraftværk i Jylland?

Hvorledes vil de kommunale tilsynsmyndigheder forventes at forholde sig til indgåelse af sådanne forpligtelser, som ikke på nogen måde vil komme de pågældende kommuners beboere til gode?

Vil en accept heraf ikke være i modstrid med den stilling, tilsynsmyndighederne tidligere har taget?"

Svar:

Spørgsmålet om behovet for at fordele investeringerne i eventuelle kernekraftværker på alle elforbrugere, hvad enten værkerne ligger øst eller vest for Storebælt, har jeg berørt i min besvarelse af spørgsmål 15.

Efter min opfattelse hænger spørgsmålet sammen med det mere generelle problem om strukturudviklingen inden for elsektoren som helhed. De ændringer i forhold til martsforslaget, som er foretaget i nærværende lovforslag, betyder, at det er elforsyningsvirksomhederne selv, der har ansvaret for denne udvikling, som regeringen, folketinget og den enkelte elforbruger opmærksomt vil følge.

Det er imidlertid min fornemmelse, at der vil blive et voksende behov for og ønske om, at det landspolitiske — hensynet til samfundet som helhed betyder, at store investeringer til sikring og forbedring af vor energiforsyning — som f. eks. de der vil være forbundet med opførelse af kernekraftværker — må bæres af alle forbrugerne af energi (her elenergi). Jeg tror derfor ikke, der vil opstå nogen interessekonflikt for de kommunale tilsynsmyndigheder i dette spørgsmål.

Selve den selskabsretlige opbygning og samarbejdsformen af fællesvirksomheden kan tænkes etableret på forskellige måder, som hver for sig kan være fuldt forsvarlige. Jeg finder det derfor rigtigst, at ELSAM og KRAFTimport får mulighed for at fremsætte forslag over for handelsministeriet, som derefter sammen med det nukleare tilsyn og andre interesserede myndigheder vil foretage en vurdering af forslaget og forhandle dette nærmere med ansøgerne.

Spørgsmål 17:

„Vil fællesvirksomheden indebære etablering af et Storebæltskabel? Hvad mener ministeren, at investeringsudgifterne til et sådant kabel vil blive i 1975-priser, og foreligger der nogle undersøgelser om en sådan investering kan påregnes at blive rentabel?“

Svar:

Af tekniske grunde må en sammenknytning af elforsyningen vest og øst for Storebælt ske med en jævnstrømsforbindelse, hvilket indebærer, at investeringsudgiften foruden at omfatte søkabel og luftledninger — ca. 70 mill. kr. i 1975-priser — tillige vil omfatte anlæg af omformerstationer på begge sider af bæltet til en anslået udgift af ca. 205 mill. kr. for den første 500 MW-blok og ca. 220 mill. kr. for den næste blok, således at den samlede investeringsudgift for en fuldt udbygget 1.000 MW Storebæltsforbindelse i alt bliver ca. 500 mill. kr., regnet i 1975-priser.

Elværksforeningen udtaler i vedlagte*) bilag, at

„Der har ikke kunnet påvises nogen økonomisk fordel for landet som helhed ved bygning af en Store Bælts forbindelse, hvad enten den er på 500 eller 1.000 MW under forudsætning af, at ELSAM og KRAFTimport kan fortsætte deres samarbejde med naboområderne efter hidtidige retningslinjer.“

Som nærmere uddybet i afsnit 6.6. (side 44-50) i det af Elværksforeningen i august 1975 udgivne notat: „Koordineret Kraftværksudbygning i 80erne“, beror denne bedømmelse på, at de umiddelbare driftsfordele, der for de to elforsyningsområder kan opnås ved en Storebæltsforbindelse, ikke opvejer dennes investeringsomkostninger, og at de to områders samarbejde med nabolandene giver tilstrækkelig forsyningssikkerhed, således at den eksisterende elmæssige adskillelse ikke nødvendiggør øgede investeringer i reservekapacitet i forhold til reservekapaciteten med en Storebæltsforbindelse.

Elværksforeningen gør imidlertid opmærksom på, at

„Det er dog en afgørende forudsætning, at nabolandene — også under internationale

*) Optrøkt side 9.